

פרשת משפטים
זכור
גליון 329
תשפ"א

משנת חכמים
מתורגם של רבותינו

חובתנו המעשית במחיית עמלק ☺ הרה"ג רבי ינון גמליאל

צטוונו לזכור את מעשה עמלק ושלא ישכח מליבנו לעולם והדגישה התורה את מעשיו "זה הוא אשר קרך בדרך שקירר וצינן אותך בעיני אומה"ע משל לאמבטי רותחת שאין כל בריה יכולה לירד בה בא בן בליעל אחד קפץ וירד לתוכה אע"פ שנכוה, קירר אותה בפני אחרים.

במצוה זו ישנם ג' ציוויים. א. לא תשכח. ב. זכור. ג. תמחה את זכר עמלק. והם כנגד המחשבה הדיבור והמעשה. לא תשכח במחשבה. זכור בפה היינו דיבור. תמחה את זכר עמלק כנגד המעשה בפועל.

זאת אומרת: שלמחות את זכר עמלק אין די בדיבור גרידא ולא מספיק במעשה אלא צריך יום יום במחשבה לדעת את מהותו ולהתרחק מהגורם שמחזק אותו. וכאשר ירים משה ידו וגבר ישראל וכאשר יניח מעט רפיון וגבר עמלק וכל זה בנוסף לדיבור והמעשה והנה בפר' בשלח כתוב ויאמר ה' אל משה כתוב זאת זכרון בספר וכו' כי מחה אמה את זכר עמלק. משמע שמחיית עמלק תלוי בקוב"ה שהוא ימחה. ואילו בפר' כי תצא כתוב תמחה את זכר עמלק. הרי שמחייתו תלויה בננו. וכיצד יתיישבו שני הכתובים כאחד? אלא וודאי שעיקר מחייתו הפיזית תלויה בו יתברך. כי אין

בידינו היכולת אחר שאין ידינו תקיפה בעוה"ר ובפרט שאין אנו יודעים מי עמלק כי כבר עלה סנחריב ובלבל את כל האומות כדאיתא בברכות כח.

אך הגורם לבואו של עמלק הוא הרפיון בתורה. וכמו שדרשו ויחנו ברפידים וסמיק ליה יבוא עמלק. ולא מצינו מקום שנקרא רפידים. אלא ששם רפו ידיהם מן התורה והצלחתו של עמלק בהזדמנות זו לקרר אותך ביראת שמים שנאמר אשר קרך בדרך קצת קרירות ואדישות בעבודת ה' זה ביכולתנו ותלוי בנו לסלק ולמגר את התופעה הזו ע"י התלהבות ושמחה בעבודת ה'. לסלק כלי המשחית ולהתרחק מן האופנה המרחיקה את השכינה מקרבנו וגורמים לנו כבודות בתורה ועבודת ה'. ממילא הקב"ה יגמור את מלאכתו מלאכת שמים כדכתיב מחה אמה את זכר עמלק מתחת השמים. ובוודאי שמצוה זו אין הזמן גרמא ומוטלת עלינו בכל יום ובכל שעה ורגע. וא"כ מה נתייחד חודש אדר משאר החדשים שהוא משופע בזכירת ומחיית עמלק?

אלא דידוע דאין אדר אלא הסמוך לניסן. חודש ניסן הוא חודש הגאולה. בניסן גאלו ובניסן עתידים ליגאל. ומסמך גאולה לגאולה עדיף דהגאולה מתחלת

מיום הפורים. דהנה אמרו במס' פסחים דף ו. שואלין ודורשין בהלכות הפסח קודם הפסח שלושים יום. ולפי חלק מן הפוסקים 30 יום אלו מתחילים מיום הפורים עצמו והביאור בזה ע"פ הרמז והמוסר, דההכנה לגאולה והיציאה מן השעבוד לחירות ומאפילה לאורה הוא ע"י ששואלין ודורשין. דהיינו חזוק לימוד התורה וקיומה ודווקא 30 יום ולא פחות. והענין מתבאר בס' בני יששכר בשם החסד לאברהם (אזולאי) וכן שמעתי מפ"ק של מרן פאר הדור הגרע"י זצוק"ל בשיעורו. שבכל שנה

ושנה 30 יום קודם הפסח הקב"ה ברוב רחמיו ממציא פדיון לבניו להוציאם משערי טומאה. עד כי בליל יד עצמו יצאו משערי טומאה ובליל ט"ו כבר בני חורין ואמרו בשם הקדמונים דלעתידי במהרה בימינו. מלחמת עמלק ומחייתו תושלם בערב חג הפסח ממש. וזאת בזכות התחזקות בתורה וקיום מצוותיה. בבחינת שואלין ודורשין, המתחיל

איזה סגנון וורטים אתם אהבים בפורים?

ליטאים? חסידים? פולפול? רחש? בהלכה? באגדה? במוסר?

השנה בגליון 'משנתה של תורה' – פורים החלטנו

"לעשות ברצון איש ואיש"

וא"ה בשבוע הבא

תהוללה חוברת ייחודית לפורים עם מאת וורטים בכל חלקי התורה לוי הפורים המרשימים הבעל"ט

ונשמח בהשתתפות הציבור בזיכוי הרבים העצום הלזה ולהקדיש את חוברת זו לצלחה או לעילוי נשמת יקורכם

בפורים ומסתיימים בערב פסח.

וצריך 30 יום דבשלושים יום יש תש"ך שעות 720 שעות שהם גמטריא שלש פעמים עמלק. עמלק מספרו 240. כפול שלש עולה 720. וכיון שמצוות מחית עמלק היא ג' חלקים, במחשבה, דיבור ומעשה. נמצא ע"י ג' ציוויים אלו, ימחה

המשך בעמ' ד' <<<

לעילוי נשמת

הרב מ"שה בן רחמים הגוס ז"ל ומרת רחל זינת בת אברהם ונוסר גאל ע"ה תורתו ת.נ.צ.ב.ה.

• זמני חום - לאופק רכסים •

10:02	סוף תפילה	4:59	הדלקת נרות
11:54	חצות	6:17	נין החמה
5:29	סקיעה		סחוק"ש:
6:06	צאת השבת	8:20	מג"א
6:42	ר"ח	8:29	מג"א - 72
	ברכי נפשי	9:06	גר"א

להערות ולמשלוח חומר לעורך
בפקס: 153-4-653-1 557

לתרומות והנצחות: 054-846-8706
וב"נדרים פלוס" קופת 'משנתה של תורה'

לקבלת העלון במייל: Mishnatar@gmail.com

ישועות מופלאות בחצות הלילה!

אמץ אבדך: 200 ₪
אמץ חברותא: 400 ₪

077-449-3-559

ייסורים כתפקיד

• היודע לשפוט חברו לפי פנימיותו ואינו מסתכל על החיצוניות, זה מראה על שלמות + המכיר טובה לחברו זה מעלה, אבל יש משהו יותר מזה •

שלמות המידות שלו.

"הלוא יתענו חרשי רע וחסד וְאָמַת חרשי טוב" (יד,כב)

"חורשי רע" הם בעלי מחשבות הרעות, שרצונם ברע, כאשר הם רואים את העניות של העניים ואפסות כוחם, מבזים אותם ואומרים להם, כי עניותם באה, בגלל שאין הקב"ה חפץ בהם, כמו שאמר חבריו של איוב כאשר באו עליו ייסורים "על אשר לא מצאו מענה וירשיעו את איוב".

אך האמת היא, שהעניות באה לכפרה. גם פעמים, אף שאין האדם זקוק לכפרה, אך כך תפקידו כאן בעולם, וכפי שמאריך בכך בדרך ה' לרמח"ל, שעבודת ה' משולה לעבודת המלך, **מלך צריך עבודה מורכבת** וכל אחד צריך למלא חלק. יוצא שאנחנו נמצאים בעולם הזה לניסיון, הקב"ה ברא הרבה פרטי רע והרבה פרטי טוב, וחילק לזה לכל אחד כפי שראתה חוכמתו כדי שנעמוד בניסיון. למשל לעשיר, יש ניסיון איך הוא יתייחס אל העניים, אם לא ירום ליבו, אם לא יעזוב את עבודת ה'. עני יש לו ניסיון, אם יודה להקב"ה על מה שיש לו ולא יהרהר אחר מידותיו. יוצא שיש ייסורים שהם לא בתור עונש, **אלא בתור שזה חלקו בעבודת ה'**, אך כיון שהוא סובל לא בגלל חטאיו, הקב"ה יפצה אותו על כך.

יש לעיין, לפי הסברו של רבינו יונה צריך להבין את הסיפא של הפסוק **"חסד ואמת חורשי טוב"** איזה חסד יבוא למי שחושב טוב או יועץ טוב. אך יש לבאר על פי יסודו של הגר"א. שאמת זה לשלם טובה תחת טובה, וחסד זה לשלם **יותר מכפי שקבלתי**. כתוב במדרש שמי שמאכיל אותך עדשים, תאכיל אותו חטים, כיון שהוא קידם תחילה. מבאר הגר"א, לשלם טובה תחת טובה זה אמת, חסד זה לשלם למי שמקדים. המשלם לחברו שנתן לו עדשים - בעדשים, זה אמת, אבל זה לא הנוכח לעשות כך, אלא כיון שהוא הקדים לתת, צריך להחזיר לו בחסד - לשלם בחטים, יותר מכפי שקיבל.

גם כאן יתפרש הפסוק, שלא רק ש"אמת" תבוא לחורשי טוב, אלא גם "חסד", יותר מכפי שנהגו. אך עדין צ"ע, מה הפירוש המדויק של הסיפא של הפסוק. התעלמותו של רבינו מלפרש היא חשודה, כיון שהוא לא רגיל שלא לפרש

וחסידות, בשכלם הם מבינים שהמעלות האלו הם העיקר שבאדם, בכל זאת, הרגש שלהם ייגבר, והיותו עני מפחיתה בערכו, וכלשונו: "כי תולדתם תכבה נר הכרתם" הרגש שטבוע באדם ייגבר על נר השכל. אך מי שכל רצונו הוא לעבודת ה' וליראת ה', לא מסתכל עליו **כפי המבט של הבריות**, שהם מבזים אותו, אלא על המעלות שלו, **לכן ירום וינשא אותו**.

מסיים רבינו יונה: "על כן אישר. וכתב "אשריו". שלמה המלך ע"ה את הנותן חן לעני ברישו, בעניו, ולא ייגרע מהדר כבודו מפני רישו. כי העושה זאת, כבר **שלמו לו נעימת המידות**, וכבר הנחהו טבעו אל מחוז חפצו". כשרואים כזה אדם, **שיודע את מי להעריך, זה ראה על**

הרש היא סיבה שיחון אותו בדברי חן. פירוש נוסף מפרש רבינו יונה. בפסוק הקודם כתב שלמה המלך ע"ה "שחו רעים לפני טובים ורשעים על שערי צדיק" כלומר, שנדמה לטובים **שרק הם מושפלים בעיני הרעים**, לכן פסוק בא לומר לך, שהעשיר **מבזה גם את רעיו**, כי זה מהותו וגאוותו לבזות אפילו את ידידיו.

מוסיף רבינו יונה, שבכל ספר 'משלי' לא כתב שלמה המלך ע"ה את הביטוי **'אשריו'** רק פעמיים, שלוש, הלא דבר הוא. אלא רואים שכתובה כאן מעלה מיוחדת במי שמחונן עניים. מדוע? הוא מבאר, דרך העולם כשהם רואים לפנייהם עני שיש לו מעלות נפלאות, יראת שמים

"בְּזָ לְרַעְהוּ חוּטָא וּמְחֻנָּן (עניים) עֲנִיִּים אֲשֶׁרֵינוּ" (יד,כא)

פסוק זה הוא המשך וסיום לפסוק הקודם. בפסוק הקודם גינה, את ההנהגה זו שהעשיר מבזה את הרש שהיה עד כה 'רעהו', ואינו חש מפני מה שיגידו עליו, כיון שיש לו אוהבים רבים. בפסוק זה שלמה המלך ע"ה מורה לנו מה היא הדרך הנכונה - 'לחונן' אותו, לרחם עליו, וכן לומר דיבורים שימצאו חן בעיניו. איך באמת העשיר יכול להסתכל במבט של הערכה על העני. אך האמת, אם העשיר מסתכל על **ענוותנותו של הרש**, זו סיבה למעלה אצל העשיר. על פי זה מסביר רבינו יונה, מדוע הכתיב של הפסוק הוא, 'ומחונן עניים אשריו', כי העניות של

להארות והערות
הרב ישראל ארלנגר:
ia0527658778@gmail.com

אליבא דהלכתא
נידוני הלכה אקטואלים
לעורר לב המעיינים

פרשת זכור

• למה המנהג לחזור על המילה 'זכר' פעמיים • מה קוראים תחילה **זכר** או **זכר** • האם יש עניין לשמוע פרשת זכור בהגיות וטעמים נוספים מלבד הנהוג?

הראשונה, וא"כ אינו יוצא מהספק. ומטעם זה נראה שאין לחזור על תיבת 'זכר' ב' פעמים ברצף, דזה נראה כאילו היה לו טעות במילה ומתקנה. ועיין באגרות משה [או"ח ח"ה סי' כ' אות ל"ב] עוד ב' טעמים מדוע אין לומר 'זכר זכר' ברצף.

האם יקרא תחילה בצירי או בסגול?

הגרי"ש אלישיב [אשרי האיש עמ' רפ"ה] הורה שאין נפק"מ. אולם בתשובות והנהגות [ח"ה סי' רכ"ח אות ד'] כתב שיקפיד לומר תחילה בצירי דזהו הניקוד המעולה.

ובספר יבקשו מפייהו [ח"ב עמ' ע"ה] הביא מהגרי"ש אלישיב צ"ל, שהעולה

הקצות השולחן [ח"ג סי' פ"ד, בבדי השולחן סי' כ"ב] סבר שעדיף לחזור רק על תיבות 'תמחה את זכר עמלק', והגרא"ל שטיינמן צ"ל [שלמי תודה, פורים סי' ד'] ביאר, דכל הענין לחזור הוא לצאת ידי חובה לכתחילה, ולכאורה אם סיים הפסוק כבר יצא ידי חובה בדיעבד ושוב אין ענין לחזור כי כבר הסתיימה המצוה. [ודימה זאת לספק הגר"ח מבריסק לגבי אתרוג מהודר וספק מורכב, או אינו מהודר אך אינו מורכב, שיטול תחילה הספק מורכב ואינו מהודר, עיי"ש].

והגר"מ שטרנבוך שליט"א [מועדים וזמנים סוף סי' קס"ז בהערה א'] כתב שיחזור על כל הפסוק, דאם חוזר רק על תיבות 'תמחה את זכר עמלק', נראה כמתקן הקריאה ואין יוצא יד"ח בקריאה

טעם המנהג לחזור ב' פעמים על המילה 'זכר'

הקדמונים נבוכו בענין הניקוד של תיבת 'זכר' אם היא בצירי או בסגול. [עיי' בספר השורשים לרד"ק דברים כ"ה י"ט].

וגם בדעת הגר"א רבתה המבוכה. דבספר מעשה רב [אות קלד, ובפעולת שכיר שם] כתבו שהגר"א נהג לומר זכר בסגול. אולם הגר"ח מוולאז'ין [בהסכמה למעשה רב] כתב שדקדק לשמוע מהגר"א, והיה אומר בצירי.

וכתב המ"ב [סי' תרפ"ה סי' י"ח] דמאחר שמצינו שיטות בזה, הלכך מהנכון שהקורא יקרא שניהם לצאת ידי כולם.

אופן החזרה על מילת 'זכר'

משנת הלך

לקח טוב מפרשת השבוע

הלך החשוב הנלמד ממידות הארון

כמרחק שמים וארץ.

אם נלך בדרך זו ונאמץ את הלך החשוב שהתורה מאירה לנו על ידי מידות הארון, נצליח בעזרתו יתברך למלא את ייעודנו בעולם בשלימות, ונזכה לכל טוב בזה ובבא.

ליבם כנראה מפריעה להם ההשתדלות של חבריהם לעלות ולהתעלות. לכן הם מביעים את זה בכנות את בני העלייה בר"ת של "צדיק ורע לו".

את הצורך להתעורר לכך שאין להסתפק בהישגים חלקיים, אפשר להמחיש על ידי משל מהחיים. אם יבוא זגג ויתקין זכוכית בחלון גדול, אנו מצפים שגודל הזכוכית יתאים בדיוק לגודל המסגרת של החלון. אם יתברר שחסר בזכוכית

ולו אף מילימטר אחד, וזה יגרום לכך שהאטימה של החלון לא תהיה מוחלטת, אף אחד לא יסכים לקבל עבודה כזו. ואם יטען הזגג ויאמר: הרי מדובר בסך הכל רק על מילימטר אחד ואין צורך לעשות מזה "עסק" גדול, הרי הוא ייחשב לשוטה, ומכאן ואילך איש לא יזמין עבודה אצלו.

הוא הדין בעניינים הרוחניים ואין להתפשר אפילו לא על קורטוב של התעלות, ולא על קוצו של יו"ד בדקדוק במצוות! על כל אחד מוטלת החובה לשאוף ולהתאמץ בכל כוחותיו להתקרב אל השלימות, מתוך ההבנה וההכרה שההבדל בין השלימות לבין העדרה, הוא

התורה, אלא גם בקיום מצוות ובעבודת ה' בכלל. אסור לאדם לחשוב שכבר עשה די בעניינים אלה, ומילא את חובתו בעולמו. גם מי שהירבה עד מאד בעבודה המוסרית ובעשיית מעשים טובים כפי יכולתו, חייב לדעת כי בכל מצב הינו רחוק עדיין מהשלימות, ושהוא עדיין בחצי הדרך [גם כאן, החובה להכיר במה שכבר השיג].

כשם שבכל הנוגע לחיים הגשמיים, טבע האדם הוא שכל מי שיש לו מנה רוצה מאתיים, כך צריכה להיות התחושה בכל הנוגע לרוחניות. ועל האדם תמיד לשאוף ולהשתוקק לכיוון השלימות, ולעשות את כל אשר ביכולתו כדי להתקרב אליה ככל שניתן. המציאות היא שלצערנו דווקא ברוחניות שהיא עיקר חיינו, רבים הם אלה המוכנים "להתפשר" ולוותר על השלימות, בעוד שבגשמיות לא היו מסכימים לכך לעולם.

[מה מאד כואב לשמוע ביטוי נואל ומגונה השגור בפי צעירים, המכנים את חבריהם השואפים לעלייה ושלימות. "הצילצול" של ביטוי זה מוכיח שנוח להם להשאר במצבם "במצולות", ובתוככי

ברוב כלי המשכן היו המידות שלימות, כלומר לא היו במידותיהם אמות חצויות, אלא אמות שלימות. גם באותם כלים בהם מצינו אמות חצויות, ניתן למצוא גם אמות שלימות. הכלי היחיד מכלי המשכן שבו מצינו שמידות האורך והרוחב והגובה היו חצויים, זה הארון. אורכו היה אמתיים וחצי, ורחבו אמה וחצי, וגובהו גם כן היה אמה וחצי. הדבר אומר דרשני.

הגרי"צ דינו זצ"ל מביא בספרו "מקדש הלו" את דברי בעל הטורים, שמבאר שטעם הדבר הוא, כי בכך ביקשה התורה ללמדנו ש"כל מי שלומד תורה צריך לשבר ולהשפיל את עצמו". כלומר, כשם שמידותיו של הארון היו חצויות מכל הכיוונים, כך צריך לומד התורה לשבר את כל מידותיו ולהתנהג בענוה ובישפלות.

הגרי"צ עצמו מוסיף ביאור, ואומר שהענין הזה בא ללמד אותנו, שגם כאשר האדם למד הרבה תורה וגם כאשר הוא מקיים את כל המצוות עד היכן שידו משגת, עליו להיזהר לבל יחוש שבכך הוא כבר השיג את השלימות. עליו לדעת שלא הגיע אלא למחצית הדרך, וכי כל השגותיו עדיין לוקות בחסר ואינן אלא חלקיות בלבד!

הדברים אמורים בראש ובראשונה, כאשר לחכמת התורה, שבה על כל אחד לדעת שלעולם לא ישיג את השלימות המוחלטת, שכן "ארוכה מארץ מידה... ורחבה מני ים". לפיכך עליו לעמול במשך כל ימי חייו בכל כוחו, כדי להתקרב אל השלימות ככל שניתן, ולהשיג כפי יכולתו מהתורה הקדושה.

[שמעתי מתלמיד חכם אחד תוספת נאה לרעיון זה. מידות הארון אמנם מסתיימות ב"חצי" אך סוף סוף יש גם אמה שלימה ברוחב, ובגובה אמה שלימה, ובאורך - אמתיים. גם כאן נרמז ענין חשוב ביותר, והיינו שלצד ההתעוררות המובאת לעיל, שצריכים לשנן שאנו נמצאים רק בחצי הדרך, וארוכה עדיין הדרך אל השלימות הנדרשת מאיתנו ורבה המלאכה שלפנינו, ישנו ענין נוסף חשוב ביותר. והיינו, לראות גם את ה"יש", כלומר להביט אחורנית ולראות את כיבת הדרך שכל אחד מאיתנו כבר עבר, ואת הישגים שכבר השיג. לכן בכל כיוון יש אמה שלימה הרוזמת על מה שכבר נרכש והושג].

נחזור לענין הראשון, שהתייחס לצורך להתעורר ולהשיב אל הלב את הידיעה שעל האדם לעמול כל ימי חייו בכל כוחו כדי להתקרב אל השלימות בידיעת התורה והבהנתה.

דברים אלה אמורים לא רק על לימוד

ברכת מזל טוב

שלוחה לידידיע

הרב אברהם יואל שליט"א

העסור בל"ג להפצת העלון

בשעחה ועאר פנים

להגל הולדת בתן בעז"ט

יה"ר שיזכי הוא וב'ב' לגדלה

לתורה ולחופה ולעניש"ט

העצרת

להארות והערות
הרב מנחם קלמן:
k0548541508@gmail.com

משנת השי"ר

לקחי הפרשה במשנת
הרש"ר הורש

מקדש או משכן

למדרגה זו שתשרה עליו שכינה. ואף גם זאת, לא עמדה להם זכות המקדש כשלא התקדשו בו, אדרבא היה זה לצנינים כשסמכו על עבודתם במקדש ולא השכילו להבין שהחטיאו את המטרה ואין המקדש אלא אמצעי לקדושתם הם, כמו שצווחו הנביאים. ואכן, כשלא עמד במטרתו חרב.

ד: אחר הברית בין הבורא לבחיריו, אחר מתן תורה מצדו וקבלת התורה מצדנו, מצווה הוא על בנית מקדש, מקום המסמל את הקדושה, המבטא את הייעוד והתפקיד של העם הנבחר, על מנת להמשיך את הקשר הזה מצד הנבראים המייחדים את עצמם אליו, ומצדו בהשראתו את שכינתו בתוכם.

חיי החומר, מקום שיחדיר להבנתם את ייעודם ותפקידם הנעלה (ראה ביאור נרחב בפירוש על המשכן וכליו). דבר זה לא יתכן כי אם על ידי בניה של העם שתפקידו להתעלות מכך, לו היה העם מקבל מהבורא מקום להשראת השכינה, לא היה הוא מתגדל ומתקדש כיוון שלא היה מקבל הכרה זו.

ג: ולא מקרה הוא שבמקום קדושת איש ישראל שם באמת משכנו של הבורא, 'ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם', במקום כזה שאיש ישראל מייחד את עצמו לתפקידו הגבוה כמשכן לשכינה, שם באמת אין מקום לחיי החולין והחומר הקיימים בהעלם העולם, ומתוך הכנה זו יוכל להתעלות

א: המשכן והמקדש הם שני שמות לדבר אחד: משכן כשמו שהבורא שוכן בו, בתוך עולם של גשמיות והעלם יש מקום אחד המתאים למשכנו. מקדש מלשון קדושה שמתקדשים בה ישראל והיא פרישות מהבלי העולם, אך בניגוד לפרישות שהיא לשם הפירוד עצמו, הקדושה היא ייחוד לתפקיד נעלה יותר, לייעוד שלא יכול להתקיים בתוך הסביבה הקודמת.

אמור מעתה, כשם שמשכן הוא מקום שהבורא משכין את עצמו בתוכו, כך מקדש הוא מקום שהיהודי מקדיש את עצמו בתוכו.

ב: צורת משכנו של הבורא היא רק על ידי בניית העם מקום להקדישו בתוך

בחשיבות ההכנה לימי הפורים © הרב ישראל מאיר קניגסברג

מידת ההשפעה תלוי בהכנה

הקב"ה העניק לנו ימים נבחרים - מועדים ימיים טובים, בהם אנו יכולים להתקרב ולהתדבק בו ביתר קלות, וכל אחד מהם מסוגל להשפיע על האדם מענין החג, ועלינו מוטל תמיד לברר ולבדוק מהי הדרך הטובה ביותר לנצל את הימים הללו כראוי. ועלינו לדעת שמידת ההשפעה וההתעלות המיוחדת תלויה רבות במידת ההכנה, וצריך גם לרצות מאוד לקבל את השפעת הגדול הזה, ולהתכונן לכך כראוי, וכגודל ההכנה כך גודל ההשפעה!

(מרון המשגיח רבי דב יפה צוק"ל)

מדרגתו, וכן בספרי המוסר והיראה, וספרן של צדיקים המדברים מענינים אלה, וכן בספרי הקבלה והסוד לדעת מה נעשה בשמי שמים ע"י קיומו משפטי החג והמועד, וכל כמה שאדם זוכה לדעת יותר ויותר, ממילא יקנה ויקבל בבוא המועד הארה ושפע גדול וקדוש יותר! ופוק חזי מה שהעיד על עצמו הגאון הגדול בעל "חקרי לב": שאם אינו לומד לפני החג והזמן המקודש את ההלכות והמוסרים, אינו זוכה לשום הארה רוחנית בימי החגים!...

(הגר"ש דבליצקי זצ"ל - לנפש תדרשנו)

הניסים שעשה לנו וכי, נכמו שביום כיפור ישנה הכנה של עשרת ימי תשובה, כך בפורים צריך הכנה קודם לכן, והוא משכנס אדר מרבים בשמחה... מרון הגרי"ס אמר כי אם יז"כ היה פעם בשבעים שנה גם זה לבד היה אושר גדול, א"כ על אותו דרך נוכל לומר על פורים שהרי כ' האר"י ז"ל יום כפורים כפורים!!!

(מרון המשגיח רבי דב יפה צוק"ל)

כל כמה שאדם זוכה לדעת יותר ויותר, ממילא יקנה ויקבל בבוא המועד הארה ושפע גדול וקדוש יותר! ופוק חזי מה שהעיד על עצמו הגאון הגדול בעל "חקרי לב": שאם אינו לומד לפני החג והזמן המקודש את ההלכות והמוסרים, אינו זוכה לשום הארה רוחנית בימי החגים!...

(הגר"ש דבליצקי זצ"ל - לנפש תדרשנו)

כגודל הידיעה כך ההשפעה

יש להעיר על גודל החיוב של לימוד כל ענייני חג ומועד וזמן מקודש, לפני בא הזמן ההוא: ראשית בהלכותיהם בש"ס ופוסקים איש כפי

פורים בעי הכנה

כמו שכל אחד מבין שצריך להתכונן ליום כיפור כך גם צריך להתכונן לימי הפורים - ללמוד את ענייני המגילה, ולהרבות שמחה והודאה על

>>> המשך אליבא דהלכתא מעמ' ב'

לתורה אין צריך לחזור ולקרוא עם הבעל קורא ב' פעמים אלא די בפעם אחת. הערה: פעם נהגו בבית יצחק שתיכף אחר הקריאה, לפני ברכה אחרונה עלה אחד מיוצאי תימן וקרא בנוסח שלהם וכן אחד מיוצאי מרוקו (אז היה ביהמ"ד בית יצחק בית מדרש מרכזי לכל האברכים בגבעה ב') וע"פ הוראת מרון הגרי"ש אלישיב ז"ל למתפללי ביה"כ, חדל ביה"כ ממנהג זה, וקוראים כל השנה כמנהג ביה"כ.

המשך משבוע שעבר - טעמו של הגר"א שאין לנשק הציציות בק"ש

[א] האדרת [מובא במעשה רב] כתב שהוא מחשש הפסק בק"ש. והגר"ח קנייבסקי שליט"א [דעת נוטה ציצית, תשובה תשלג ובהערה 843] ביאר, שההפסק הוא משום שאינו יכול לדבר ולהמשיך את אמירת הק"ש באותה עת, ולכן חילק שם בין הנישוק

בשעת אמירת 'וראיתם אותי' לבין העברה על העינים שאין חשיב הפסק, כיון שיכול באותה העת להמשיך באמירת הפסוקים. אמנם הוסיף שם שלפי"ז, לדעת הגר"א יש להזהר שלא לנשק גם בתיבות 'אמנים ונחמדים' לעד. [ב] בשו"ת שומע ומוסיף [ציצית, עמ' קצ"ה] כתב שע"ז שמנשקים בכל פעם שמזכירים תיבת ציצית, באים לידי סירוס הפסוקים ועושים הפסקות במקום דלא פסקיה משה, דהיינו שאומרים - 'ועשו להם ציצית'; 'על כנפי בגדיהם לדרתם ונתנו על ציצית'; 'הכנף פתיל תכלת והיה לכם לציצית'; ובהפסקות אלו נראה שהם פסוקים חדשים שלא פסק משה. ובפרט נוצר שיבוש כשאומרים על ציצית. הכנף - פתיל תכלת. בשעה שצריך לומר על ציצית-הכנף, פתיל תכלת.

נכסיו יטע בהם אדר, פירוש: מי שרוצה שנכסיו הרוחניים יתקיימו יחזקם בחודש אדר וזה מה שעשה מרדכי הצדיק הקהיל קהילות וכינסם לבהמ"ד וכינס עשרים ושנים אלף תינוקות של בית רבן ועסקו בתורה בתפילה. לא אירגן שום הפגנה נגד מלכות אחשוורוש. לא ניסה להתניף לרשע, אלא ידע את הסוד. המן הוא זרע עמלק הרשע התרופה נגדו "ויסעו מרפידים" לנטוש את כל הגורמים רפיון וקיריות בעבודת ה'. הם עשו את מה שמוטל עליהם למטה, הקב"ה עשה את שלו השלים את המלאכה. ונהפוך הוא אשר ישלטו היהודים המה בשונאיהם נלך בעקבותיהם של רבותינו. ובדרך שסללו אבותינו. להתחמם באש התורה ולהשליך איש את אלוהי כספו ואלילי זהבו המה כלי המשחית וללבוש בגדי מלכות בגדי פאר של אבותינו ואמותינו הקדושות שהיא הצניעות האמיתית עפ"י תורתנו הקדושה ולא כמותם. שמוצאים את טעמם לפי תאוותיהם כאילו כל מעשיהם זו דעת תורה. חדשים מקרוב באו. ומפיצים עדותיהם הכוזבות בשם התורה. הם הממזקים את ידו של עמלק ואנו אין לנו אלא לישא תפילה ובקשה שיערה עלינו ה' רוח קדושה ממרומים נשכיל ונבין שאין להתחקות אלא אחר אבותינו ואמותינו הקדושות בתמימות של קדושה ויהי ה' עמנו ויזכנו שזכות שבת זכור זו עם קריאתם של עמ"י במצוה זו יכרית וימחה את עמלק, והיה שמו שלם וכסאו שלם והיה ה' למלך על כל הארץ.

>>> המשך משנת חכמים מעמ' א'

שמו, והוא כלול בתוך 30 יום אלו.

זאמרו חז"ל והימים האלה נזכרים ונעשים, להקדים זכירה לעשיה. דהיינו להקדים זכור למקרא מגילה. דאיקרי עשיה. ולכא' אמאי קרי לה עשיה. הלא לא עשינו מעשה כל דהוא? אלא בזה שאנו מתאמצים בלימודה וקיומה של התורה הקב"ה ממציא לנו פדיון מטומאות עוונותינו וזהו מחייתו וזהו סוד. ואני לא נקראתי לבוא אל המלך זה 30 יום.

ופירושו עפ"י הרמז. מדוע גבר עלינו עמלק והמן בן בנו של קרהו כי לא נקראתי לבוא ולהתקרב אל המלך מלכו של עולם. אלא עסקים וטמונים בחומר הגשמי ולא מנצלים את אותם 30 יום אלו וזהו דקיי"ל אין אדר אלא הסמוך לניסן כי חודש זה מיוחד כהתחלה לגאולה המסתיימת בניסן ומיסמן גאולה לגאולה עדיף. ולכן אז מנסה עמלק להתגבר לגרום רפיון בתורה וקיריות בעבודת ה'. ולכן משלו זאת במדרש לאמבטיה רותחת. שבא עמלק להורות לאומה"ע שלא יפחדו מעם ישראל. שאמנם הם רותחים בעבודת ה' אבל כל אמבטיה סופה להתקרר. כל הרדיפה והמרוץ אחר האופנה והכלים המתחדשים. הם המה המקררים ומצננים מאוד את האמבטיה.

וכבר אמרו חכמי המוסר (ליקוטי יהודה) על מאי זאמרו חז"ל במס' ביצה דף טו. הרוצה שיתקיימו

רביו הגדול מרון המשגיח זיע"א קבע בכתב יד קדשו:

ובודאי תפילה בציבור לאחר סדר הלימוד בליל הפורים מעלתו גדולה ומסוגלת לפתוח שערי שמים לזכות לישועות ולהעביר גזירות רעות הי"ו ויתברכו מהשי"ת השותפים בדבר חשוב זה. וזכרתי תפילה רחמי אלקי שני האיצו חילי כפויס אצלנו אפוא ואסיאלא אנתו זמני אגיא אכפופ איתאית ואףדיר גנתו ואתו בין ויתרבו אהית הגותביג דצמר תעד א' צב ופה

אמץ אברך: 200 ש"ח
אמץ חברותא: 400 ש"ח

077-449-3-559

וזכנו לקבל שבתות מתוך רוב שמחה

מוקד שבת ברכסים לשירותכם - מרפאת סביון רח' סביון 40
שעות פעילות: ליל שבת: 18:00-20:00 | יום שבת: 8:00-12:00 | טל. 04-664-1025

